

цето. Като се прѣоблече, той смѣло трѣгна по прѣснитѣ слѣди, по пѣтечката напредъ.

„По такъв начинъ ще ми се удаде да изтрѣгна отъ планината тайната ѝ. Азъ ще вървя слѣдъ тѣхъ, но на извѣстно разстояние, за да не ме забѣлѣжатъ. Ако тукъ има нѣкаква неизслѣдвана още пропастъ, азъ ще я видя и, ако тѣ всички паднатъ въ нея, веднага ще изтичамъ да повикамъ на помощъ и ще обясня, каква е работата“.

Ловко и леко като сърна той прескачаше отъ скала на скала, промѣкваше се по опасни и камънливи пѣтечки и, като ги догони, за бави крачките си. Скоро се показа снѣгътъ, отначало въ глѣбините на скалите, а послѣ той като бѣла пелена вече покриваше земята, гдѣто още тукъ-таме чернѣха стѣбълца на изсъхнали растения.

Тѣ се приближаваха до ледниците. Предъ тѣхъ се появи вълшебна картина: тукъ се издигаха стѣни отъ ледъ колкото десететажни къщи, тукъ се виждаха пропасти съ страшна дълбочина, грамадни камъни, планини, долини, цѣлъ нѣмъ хаосъ отъ чудно красиви ледове.

Изведнажъ Клодъ се спрѣ възпепенъ: всичките десетъ души изчезнаха внезапно, а между това полето, по което вървѣха, бѣше съвсемъ равно и гладко и не се виждаше по пѣта имъ нищо такова, което би могло да ги скрие отъ очите му. Почвата се бѣше разтворила подъ тѣхъ — друго обяснение той не можеше да намѣри. Но Клодъ не чу никакъв трѣсъкъ, никакъвъ викъ; ни най-малка пукнатина не се виждаше върху бѣлата снѣжна повърхностъ. „Това е миражъ, просто ми се е присторило“, шепнѣше той на себе си, като усилено търкаше очи и мислѣше, че умората е причина на тази халюцинация.

Клодъ трѣгна по-нататъкъ. Но ето, стори му се, че почвата се раздвижи и тихо се залюлѣ. Изплашенъ, той отстѣпи. Този снѣгъ върломно криеше страшната тайна! Той, навѣрно, криеше неизслѣдвана пукнатина, която се разтваряше внезапно, поглѣщайки въ нѣдрата си смѣлитѣ, които търсѣха приключения.

„Какво да правя?“ питаше се Клодъ.

Опрѣнъ на тоягата си, той дълбоко се замисли, когато изведнажъ силенъ кучешки лай го накара да се опомни. Той се обърна и забѣлѣжи добрия Дикъ, който тичаше следъ него.

Като видѣ, че стопанинътъ се не връща, Дикъ започна да души въздуха и земята. Като намѣри слѣдите му, той трѣгна въ тази посока. Когато видѣ Клодъ, започна радостно да лае и да скача около него. „Млъкни, Дикъ!“ каза му Клодъ. Тогава кучето затича напредъ, ска-

чайки и премѣтайки се. Изведнажъ то се спрѣ, треперейки съ цѣлото си тѣло, устрѣми тревоженъ погледъ къмъ земята, започна яростно и зловѣщо да лае.

Клодъ внимателно и бавно се приближаваше къмъ него и забѣлѣжа, че почвата малко по-малко спада подъ тежестта на кучето или, по-вѣрно, се полюлѣва като капаче отъ капанъ. На снѣжното поле постепенно се разтваряше пропастъ, разтваряше се пукнатина, и Дикъ, въпрѣки всички старания да се задържи, почна бърже да се хлѣзга по наклонната плоскостъ.

Клодъ, за да не го сполети същата участъ, отскочи съ силенъ скокъ назадъ. Сега той разбра тайната на ледника! Този снѣгъ скри-ваше подъ себе си леденъ блокъ, който, въ спокойно състояние, лежеше въ пълно равновѣсие върху другъ сжщо такъвъ блокъ; но отъ най-малкото сътресение или тежестъ, това равновѣсие се нарушаваше, горниятъ блокъ идваше въ движение, като откриваше при залюлѣването цѣла пропастъ.

Баща му, другарите му — всички, всички сж тамъ на дъното. Живи ли сж тѣ? Може би, всички сж умрѣли вече? Клодъ съ затаенъ отъ ужасъ дѣхъ слѣдѣше нещасния Дикъ, който продължаваше отчаяно да лае и скоро съвсемъ изчезна. Този пѣтъ пукнатината не се затвори като по-рано и остана отворъ. Набраниятъ се снѣгъ наруши равновѣсието на блока, комуто той попрѣчи да приеме по-раншно то положение.

Клодъ съ голѣма прѣдпазливостъ се приближи до зиналата дупка. Той я разгледа. То бѣше нѣщо като дълбокъ, много дълбокъ кладенецъ, който достигаше, споредъ неговите съображения, едва ли не до самото подножие на планината. Той още веднажъ погледна въ дълбочината и забѣлѣжа, че нѣкъдѣ отдолу проникваше въ кладенеца свѣтлина, а това го накара да помисли, че нѣкъдѣ въ тази клисура има изходъ въ долината на ледниците; но къде е този изходъ? Какъ да го намѣри? Клодъ си прѣдстави, че баща му и всичките другари лежатъ на дъното на тази пропастъ, гладни, ранени и, може би, убити. Безъ да мисли много, той реши да изслѣдва кладенеца. Той забрави, че рискува съ живота си, че ледътъ, като дойде въ равновѣсие, може да го затвори навѣки. Той не мислѣше за нищо и, като се подчинаваше на желанието си да спаси близките, смѣло и храбро трѣгна на пѣтъ. Преди всичко, здраво привърза въжетото къмъ края, после, като си помагаше съ тоягата, внимателно започна да се спуща. Наклонътъ бѣше много стрѣменъ. Клодъ чувствуваше че се хлѣзга, и че едва ли ще се задържи.